

Skæve charmerende bindingsværkshuse ligger til overflod langs landevejene på Vest- og Midtfyn. Og så de klassiske fynske hegn, der rimer på: »natten er vor egen«.

Charmerende gamle Skodaer fra en tid hvor man ikke var bange for de svulstige former, og brugte andre farver end grå metallic, sort og hvid.

Roadtrip til Fyn

Der ligger masser af oplevelser og venter på de små fynske landeveje

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Min ven Stig og jeg har kendt hinanden i over 40 år. Vi har blaffet til Nordkap, været i Warszawa og Edinburgh og tilmed boet på golfhotel i Løgstør.

Nu går turen til Helsingør, og vi skal ordne et Blå Avis-ærinde på Fyn. Jeg får en aftale i stand med Skoda-Museet i Glamsbjerg på Vestfyn, Danmarks eneste! Det åbner ellers først om et par dage. Gårdbryggeriet Refsvindinge tæt på Nyborg venter. Desuden ryger der en mail af sted til musiker og kunstner Troels Trier, der bor tæt på Kerteminde.

Efter at have sat Citroen'en til langtidsparkering i Middelfart, kører vi min vens Polo forbi et par af byens velassorterede genbrugsbutikker. Bedre start på et roadtrip kan ingen vist forestille sig. Herefter indstilles GPS'en til Skoda-museet. Min ven har engang ejet en Skoda Felicia, men egentlig er vi bare nysgerrige efter at få opklaret, hvordan en masse Skodaer fra Tjekkiet er havnet i en lade på en herregård tre kilometer uden for Glamsbjerg.

Charmerende husmandssteder

Landevejen snor sig gennem det bakkeede vestfynske landskab. Charmerende husmandssteder med skæve mure og bindingsværk og de navnkundige fynske hegn der står på spring til at springe ud. Så ligger det der, Krengerup Gods i

bedste nyklassisistiske stil. Hvidt med glaseret sort tegltag, der glimter lidt pralende af adel i den kølige forårssol. Hørvævmuseet holder også til her. De holder vist åbningsreception netop nu.

I en smuk bindingsværkslade hænger et skilt, »Skoda museet«. Skubber til glasdøren, den er åben. Der er lidt køligt og en anelse dunkelt indenfor.

En høj ældre herre dukker op. Det er Hans Erik Hansen, der har været så venlig at lukke os ind, her et par dage før den officielle åbning. Laden, hvor vi står, blev faktisk jævnet med jorden under den famøse efterårsstorm i december 1999.

Gigantiske bjælker

Den er således nærmest ny på alle leder og kanter med gigantiske bjælker og murværk, genopført så tæt på det oprindelige byggeri som man kunne komme. Der er måske 10 meter op til det imponerende bjælkeloft. Hans Erik fortæller, at de fleste af bilerne stammer fra et par samlere og en tidligere Skoda-butik i Glamsbjerg, hvor lokalerne hurtigt blev for små, og man fik en aftale med godset her, hvor man kunne åbne i 2001.

Vi starter uden de store omsvøb med at gennemgå rækken af Skodaer fra nogle virkelig gamle modeller med dejligt svung i designet, en ambulance, et militærkøretøj, en rallybil og nogle fabriksfremstillede skodaracere. Det er en fryd for øjet med alle de forskel-

lige farver, der pryder køretøjerne. I dag er 80 procent af alle biler grå, og resten er sorte eller hvide. Hvad er gået galt! Modellen Skoda 105 og 110 med hækmotor, der ofte var grøn, og som solgtes i vesten i stort antal i 1980'erne, er her. Den var årsag til mange skodavittigheder og havde en tilbøjelighed til at være svær at styre rundt i skarpe sving. Det fænomen kender Hans Erik godt til, og også til vittighederne, men man står med en følelse af, at det ikke præcis er den side af Skoda, han finder mest interessant at tale om.

Drevet af frivillige

Der er et lille lager af reservedele til Skoda-ejere og en nydelig souvenirafdeling. Min ven spørger, om jeg vil have min fødselsdagsgave forlods. Det bliver en hvid t-shirt med et logo fra Skoda Klub på fronten til en flad halvtredser. Det er det samme beløb, man skal lægge i entré for at se museet. Yderst overkommeligt. Det årlige besøgstal er også beskedne 2100 gæster. Det er man ganske godt tilfreds med. Museet er drevet af frivillige og skal ikke give stort overskud.

Skulle jeg tilknyttes som PR-chef, ville

jeg nok gå lidt mod etiketten og lave en meget lille sektion med plads til Skoda-vittigheder, - også i markedsføringen. Jeg ville nok også bringe lidt perspektiv ind i form af det faktum, at bilen er østeuropæisk. Hvad kostede bilen for en tjekkisk familie, og havde alle råd til at købe et eksemplar? Plancher fra fabrikens samleband og hverdagsbilleder/bilreklamer fra Tjekkiet fra den periode. Omstændighederne omkring samarbejdet med VW i 1994. Nogle af disse informationer kan jeg dog retfærdighedsvis have overset. Det er et fint museum i fine rammer og hvis man er til Bil med stort B, eller ens vej lige går forbi, er Skoda-museet et besøg værd.

Åh jo: Hvorfor er servicebogen i en Skoda tyk som en telefonbog? Den indeholder også bus- og togtider.

Masser af harmonikaer

Næste stop er festmusiker Per Larsen, der har et keyboard til salg på dba. Han har ikke haft mange fester at spille til det forgangne år, men vi køber instrumentet og lægger det på bagsædet i Poloen og lander kort efter i musikbutikken John Godtfredsen lidt uden for

»Vi må ind og se. Det er ikke med i programmet, men sådan er det at være på roadtrip. Nogle situationer kræver, at man handler resolut.

Ringe. Jeg har aldrig set så mange harmonikaer samlet på et sted, og så stammer damen oven i købet fra Salten uden for Silkeborg. Kundekredsen består af harmonikamusikere fra hele landet.

På dette tidspunkt har vi passeret talløse vest- og midtfynske landsbyer med genbrugsbutikker i alle kategorier, uden at gå derind. Det kræver en jernhård disciplin, og vi kan allerede se, at det næste roadtrip kræver mindst 2-3 dage. Vi må køre en stram tidsplan, da vi gerne skal nå til Espergærde på Nordsjælland til spisetid hos en gammel Tvind-bekendt.

Så går vejen gennem Ørbæk. Hov, det var da bryggeriet. Dybt inde på en lille gårdsplads mellem nogle gamle bygninger spotter jeg et par mænd, der står og snakker. Vi må ind og se. Det er ikke med i programmet, men sådan er det at være på roadtrip. Nogle situationer kræver, at man handler resolut. Bryggeriets lille butik låses op. På hylderne ses et virkeligt bredt udvalg af øl (og sodavand), - også nogle man ikke møder i supermarkedet, til vældig fornuftige priser.

Jeg forelsker mig straks i et par store 75cl »New England IPA« med Margrethe 1. på etiketten. Hvis typen lever op til sit navn, vil man kunne smage den aromatiske humle helt ned i det yderste af tærne. Det er faktisk de to silkeborgensere Niels og Nicolaj Rømer, der overtog bryggeriet i 1996, og som blandt meget andet også står bag Heksekosten på Nygade i Silkeborg.

Tilbage på vejen igen strejfer det os, at det legendariske Midtfnys Bryghus kun ligger et kvarters kørsel herfra, men nu er øl jo ikke temaet for denne tur, så vi sætter kursen mod det lille gårdbryggeri, Refsvindinge sydvest for Nyborg.

Danmarks bedste øl

Bryggeriet ikke blot overlevede krisen i 80'erne og 90'erne, hvor mange lokale bryggerier måtte dreje nøglen, med Ale nr. 16 vandt de i 1997 og 2000 titlen som Danmarks bedste øl og fik en 3. plads i konkurrence med verdens bedste øl. Det betød, at man startede et samarbejde med Vestfyen i Assens, så man kunne klare efterspørgslen.

Set udefra er der bestemt ikke noget prangende over stedet, der minder om en tidligere bondegård med et par tilbygninger. Der skiltes med en ølstue, men vi følger skiltet ind i en temmelig stor og rustik lagerhal, hvor stabelfvis af grå Vestfyen-kasser står langs væggene. Oven over hver sektion angiver en stor etiket hvilket bryg, der befinder sig i kasserne, og så kan man ellers gå på rov. Priserne er yderst forbrugervenlige i forhold til i supermarkedet. Bag en disk ved indgangen står Lars og giver smagsprøver. Det er hans store Liverpool-flag, der hænger ned fra loftet. Lars er ikke fedtet med at åbne et par øl, og vi går efter nogle af dem, vi ikke har set før, og som ikke er alt for dame-

Lars, der er Liverpool-fan, deler smagsprøver ud på Bryggeriet Refsvindinge. Udvalget er stort og udsalget har sin egen rustikke charme.

Musikbutikken »John Godtfredsen« i Ringe har et imponerende udvalg af harmonikaer. Her kommer kunder fra hele landet, også Sdr. Bjert og Laven.

agtige. Det er ikke svært, for udvalget er imponerende stort. En af øllene bærer navnet »Røde mor«. Det fik man lov til af Troels Trier, imod at levere 10 kasser øl til gengæld. Han bor ikke så langt herfra.

Nåh ja, - Troels Trier! Han har ikke svaret på min mail for 4-5 dage siden, eller også ser han ikke mails. Men det går jo også glimrende med at få tiden til at gå uden ham, så vi forlader Refsvindinge et par historier og nogle håndfulde øl rigere.

Danmarks Tekniske Museum

Over Storebæltsbroen og Sjælland og henad 17:45 er vi klar til at indtage en ægte brasiliansk caipirinha hos Claus og Mie i Espergærde. Jeg har medbragt et digert værk »Mesterkokkens smørrebrødsbog« fra 1949, som jeg har til hensigt at overrække Ida Davidsen, Danmarks ukronede smørrebrødsdronning, der bor lige på den anden side af hækken, og som har leveret mange gratis højtblagte af slagsen til naboen i tidens løb.

Hun har også været anledning til nogle kuriøse beretninger, som jeg skal undlade at udbrede mig om på disse linier. Men nej. Ida er sgu flyttet! I stedet ligger der en stor grå cementklods lige der, hvor mine venners drenge gik og slog hendes græsplæne få år tilbage.

Dagen derpå skal folk på arbejde og den slags, så jeg vælger at stifte bekendtskab med Danmarks Tekniske Museum i Helsingør, der er genåbnet for ganske få dage siden. Det kræver en frisk coronatest, men også det kan de klare i Helsingør.

Museet befinder sig i en gigantisk grå kolos af en hal på størrelse med en Bilka, men dobbelt så høj. Man anbefaler mig at følge en officiel rundvisning kl. 10:30, men den frivillige, der skulle vise rundt, ringer og aflyser uden begrundelse, præcis da det skal starte. Man kommer nu også et stykke vej, ved blot at gå rundt og lade sig imponere af passagererfly, fly generelt, - herunder Ellehammers. Motorcykler inklusive en Østtysk MZ, (der i folkemunde kaldtes M. Spjæt).

Den havde den uheldige egenskab, at forlygten ikke drejede med, så man skulle være særdeles påpasselig, når man kørte hjem en våd og mørk aften. Cykler og knallerter (herunder en Velo Solex). Så er der en hel Zone-brandstation med alt hvad der skal til og Simon Spies sorte Mercedes 600, »Lange Frede«. Der er også en Nilfisk fabrik og sågar nogle toiletsæder fra Pressalit i Ry.

Brødrene Lund Madsen fortæller på en video om en »føle-robot«, deres far skabte.

Jeg er ganske godt underholdt et par timer. Ville min familie også være det? Måske, men teknik, biler og fly er vist mest til mænd. Må man mon overhovedet komme med sådan et statement i disse tider!

Her slutter roadtrippet i hvert fald. Hjemturen over Sjælland og Fyn foregår til tonerne af brasiliansk musik, men uden de store svinkeærinder.

Konklusion: Roadtrip er en herlig og befriende forteelse, men husk at sørge for rigeligt med tid til spontane indfald og begræns forhåndsftalerne.